

יפו עם דקל, תחריט, 1985

ציוריו של עפר ללוש מאוכלסים בעצמים ריאליים הנוטים להצטרף למסגרת משפחתית אחת. הנפשות המשתתפות כוללות את דיוקנאותיו העצמיים, את בני משפחתו וקבוצת אנשים מצומצמת שעימה הוא נפגש בחיי יום-יום.

נופיו ממוקדים היטב בסביבת מחייתו הקרובה: מראות הנשקפים מבעד לחלון או מעל גג ביתו ביפו, מרחבי האזורים שבהם הוא עושה את שירות המילואים או נופים אורבניים וכפריים שבהם הוא נוהג לבקר.

מראות הפנים והדוממים מועלים בסדר טופוגרפי-אדריכלי המבקש, ולו במבט ראשון, להיות נאמן ל"אני מאמין" ריאליסטי שנוסח היטב במלותיו של בודלר: "מבקש אני להציג את הדברים כמות שהם, או כמות שהיו, אילו הנחנו שאני עצמי אינני קיים". ...

למרות שמראיתן הכללית של העבודות אפופה תחושה של זמן אין-סופי, נוכחת בהן בו-זמנית ובלא פחות עוצמה גם תחושת העיתיות הכמעט-ספונטאנית של הרכבי פרטיהן - הדיס של זמן ומקום החולפים באיזו זרימה נדחית, טעונה עד מאד.

* קטעים ממבוא של מרדכי עמר לספר תחריטים של ע. ללוש - 1987